

detsamma hörande personer, i mål som angå tjensten.

KANSLIST, kansli'sst, m. 3. Skrifvare, tillhörande ett kansli (bem. 2). Jfr. *Kansler*, 1, b.

KANSLISTIL, kansli'stil', m. sing. Det slags skriftsätt, som följes i de handlingar, hvilka utfärdas ifrån det kansli. [Canzlistyl, &c.]

KANLISTYRELSE, f. sing. Den benämning, som Kansliet eller Kanslikollegium år 1809, vid dess återupprättande, bekom.

KANT, känt, m. 3. 1) Yttersta gränsen af ett ting. *K-en af en hatt. K-erna af ett sår. K. på solen, månen. Stiga öfver k-en.* (Fig.) *Stå vid grafvens k.*, ej hafva långt igen att lefva. *Vara på sin k.*, vara män om sitt anseende, ej tåla narri. Bildar sammansättningarna Bergs-, Sjö-, Hafs-, Åkant, m. fl. — *Syn.* Brädd, Bryn. — 2) Smal sida af ett föremål. *K-erna af ett bräde. K-en af ett bord, en brödkaka. K-en på ett mynt. Prägla i k-en. Sätta, lägga på k. K. emot k. Foga k. emot k. Såga, hugga på k.* (Fig. talesätt) *Vända en sak på alla k-er*, betrakta, öfvertänka en sak i alla dess förhållanden, omständigheter. — 3) Skarp, hvass sida på ett ting. *K-en på en sten. Stött i k-erna. Stöta k-en af något.* — 4) Smal rand längs efter gränsen af en yta. *Vika k. på ett ark papper. K-en i en bok. Skrifva i k-en. Galonerad i k-erna.* — *Syn.* Bräm, Bård. — 5) Håll, sida, väderstreck, ort. *Från den k-en hörs intet. Åt den k-en. Från alla k-er, alla håll och k-er.* — 6) *K-er* kallas äfven de finaste knypplade spetsar.

KANTA, v. a. 1. Sätta snören, band, galoner, bräm i kanten på kläder, tyger, o. s. v. *K. en rock med snören, en klädning med band, en hatt med galoner.* — *Kantande*, n. 4.

KANTAT, kanntåt, m. 3. Sångstycke med recitativ, arier och körer. [Canat.]

KANTHUGGA, v. a. 3. (böjes som *Hugga*) Tillhugga i kanten. *K. ett bräde.* — *Kant-huggande*, n. 4. o. *Kanthuggning*, f. 2.

KANTHYFVEL, m. 2. pl. — *hyflar*. Ett slags hyffel, som brukas till lister.

KANTIG, a. 2. Som har hvassa kanter. *En k. sten.* — I sammansättningar medför ordet begreppet af sida, t. ex.: *Två-, tre-, fyrkantig*, o. s. v.

KANTIGHET, f. 3. Egenskapen att hafva hvassa kanter.

KANTHÅR, n. 3. pl. (bot.) Så kallas växthår, när de äro lika långa, sins emellan skilda och sitta i kanten af en växtdel.

KANTILJ, kanntilj, m. 3. (fr. *Cannetille*) Spiralförmigt snodd guld- eller silfverlan. [Can-.]

KANTIN, kanntin, m. 3. (fr. *Cantine*) Flaskfoder.

KANTKLOCKA, f. 1. Se *Nässelklocka*.

KANTLIST, c. 3. List i kanten af ett föremål.

KANTNING, f. 2. Handlingen, då man kantar.

KANTNÅL, f. 2. Taggfenig fisk, 2 till 3 fot lång, sjukantig med sexkantig stjert, gul och brunrandig. Synnathus Aeus.

KANTON, kanntón, m. 3. (fr. *Canton*) 1) Kretsområde. — 2) Benämning på hvarje af de särskilda stater, som bilda Schweiziska Edsförbundet. [Can-.]

KANTONERA, v. n. 1. (fr. *Cantonner*) Vara inqvarterad i byar. — *Kantonering*, f. 2. [Can-.]

KANTONERINGSQVARTER, n. 3. Ställe, der trupper kantonera. [Can-.]

KANTOR, kánntårr, m. 3. (uttalas i pl. kánntórr) Kyrkotjenare, som tager upp psalmerna vid gudstjensten och leder kyrksången, då orgelverk saknas eller vid tillfällen, då detta ej begagnas. — *Ss. K-ssyssla.* [Can-.]

KANTORAT, kanntorát, n. 3. o. 3. Kantors-syssla. [Can-.]

KANTRA, v. n. 1. (om fartyg, båtar, o. s. v.) Omstjelpas, så att kölen vändes i vädret; vända kölen i vädret. *K. under segel.* — *Kantring*, f. 2.

KANTRINGSTIMMER, n. 3. pl. (skepp.) De för och akter om halsspanten varande timren ell. spanten.

KANTSCHU, kánntschu, m. 3. (ryskt ord) Straffpiska, flätad af läderremmar.

KANTSNÖRE, n. 4. Snöre, vidsydt i kanten på ett plagg.

KANTSÄTTA, v. a. 2. (sjöt.) Sätta något i dess behöriga ställning.

KANTSÖM, m. 2. pl. — *sömmar*. Söm i kanten.

KANTÄRTER, f. 3. pl. En sort Sockerärter. Pisum quadratum.

KAOLIN, --i'n, m. sing. (mineral.) Se *Porslinslera*.

KAOS, kääss, n. sing. (gr. *Chaos*) 1) Den råa, formlösa massa, hvaraf verldsalldet blifvit skapat. — 2) (fig.) Oordnad, oredig massa. [Cha-.]

KAOTISK, a. 2. Liknande kaos; hopblandad utan all ordning och reda. [Cha-.]

KAP, n. 3. (fam.) Fång, byte. Betyder egentl. uppbringadt fartyg. *Göra ett godt k.*

KAPA (sjöt.), se *Kappa*.

KAPA, v. a. 1. 1) Uppbringa. *K. ett fartyg.* — 2) (fam.) Borttaga, knipa. Man säger äfven i samma mening: *K. bört. K. bört en flicka för någon.*

KAPABEL, -áb'l, a. 2. (fr. *Capable*) Som är i stånd till något. [Cap-.]

KAPACITET, ---ét, f. 3. Förmåga, duglighet. [Cap-.]

KAPARE, m. 3. (fr. *Capre*, af lat. *Capere*, taga) 1) Fartyg, som i krig utrustas af enskilda personer och försedd med fullmakt af regeringen, utlöper, för att borttaga fiendtliga fartyg. — Förblandas orätt med Sjööröfvarfartyg. — 2) Kapiten på ett sådant fartyg. — *Ss. K-besättning, -fartyg, -kapiten.*

KAPAREBREF, n. 3. Fullmakt, som af en stats regering lemnas befälhafvaren på en kapare, att gå ut på kaperi.

KAPELL, kap'äll, n. o. m. 3. o. 3. (ital. *Capella*) 1) (n.) Liten kyrkoförsamling, som hör under en annan. Lydkyrka. — 2) (n.) Förening af tonkonstnärer, som en furste har i sin tjänst. Betydde ursprungl. sådana, som sjöngo eller spelade i en furstes kyrka. — 3) (m.) Huf af bly ell. jernbleck öfver en kanons fänghål. — 4) (kem., m.) Helt liten skål af finstött och siktad benaska, som begagnas vid afdrifning. Se f. ö. *Sandkapell*. [Cap-.]

KAPELLAN, -pällán, m. 3. (uttalas vanligen: káplann) 1) Prest, som förestår en lydkyrka (kapell). — 2) Slottsprekiant. — 3) Se *Komminister*. [Cap-.]

KAPELLANI, -pälláni, n. 3. En kapellans syssla.

KAPELLASKA, kap'ällásska, f. sing. (kem.) Benaska, som begagnas till kapell (bem. 4).

KAPELLERA, v. a. 1. (kem.) Rena en ädel metall genom afdrifning med bly på kapell eller test. — *Kapellering*, f. 2. [Cap-.]